

DVOJÍ POZDRAVENÍ POKOJE VZKŘÍŠENÉHO (J 20,19-23)

Úvod: Báječná léta s Ježíšem

Ty dva nebo tři roky, které s Ježíšem strávili, byly pro jeho apoštoly a další přátele jako jeden velký – promiňte mi ten výraz – spirituální rauš. Vytržení, extáze, skoro jako nebe na zemi. Vedle Ježíše bylo přece tak snadné naplno věřit a naplno žít! Jeho kázání byla tak napínavá, živá, provokující a povzbuzující. Pozornost vzbuzovaly také jeho zázračné činy - uzdravoval, prováděl exorcismy, dokázal s několika chleby zázračně nasytit tisícíhlavé zástupy. A to ještě nebylo všechno – velmi zajímavý byl i Ježíšův příklon k obyčejným lidem. Tento zbožný Boží muž se neostýchal posadit se k jednomu stolu s nejhudšími a nejhříšnějšími: Jestliže Ježíšův Bůh neodepsal ani tyhle ztracené existence, jistě to něco znamená! Pak mám šanci i já!

I. Od rauše k zoufalství a zase zpět

Pak ovšem přišel velkopáteční náraz, který všechnu radost a víru Ježíšových blízkých jedním rázem zamáz. Jejich milovaný rabbi Jehošua byl v Jeruzalémě odsouzen a ukřižován! On, který by nikomu neublížil, byl odsouzen jako buřič, lhář a rouhač!

Díky Bohu však nebyl ani tento pád do propasti zoufalství posledním dílem jedinečného Ježíšova osudu. Po velkopátečním šoku z Ježíšovy smrti přišel stejný nebo možná ještě větší šok, když se s apoštoly ten Ježíš, který měl hnit ve skalním hrobě, po třech dnech začal znovu setkávat!

Bible nezastírá, že v těchto jedinečných událostech se apoštolové setkali s něčím zcela jedinečným. Bible nezastírá, že z toho byli pať úplně stejně, jako bychom byli na jejich místě my. Nejdříve nemohli uvěřit Ježíšově smrti, pak jeho vzkříšení. Při prvních setkáních si mysleli, že jde o halucinace nebo strašidlo. Neradovali se, ale báli. Lidé, ani výjimeční duchovní učitelé, přece nevstávají z mrtvých. Trvalo jim několik týdnů, než tomu vůbec uvěřili. S o to větší silou pak jejich velikonoční radost vytryskla. Ježíš byl skutečně tím, za koho se vydával. Božím Vyvoleným. A jestliže on nám ukázal, jaký je Bůh, a jestliže on se vrátil ze smrti, nemusíme se již bát. Ani života a jeho častých starostí, ani smrti!

Jedním z textů, který to ukazuje v minimální zkratce, je vyprávění Janova evangelia o jednom ze setkání apoštolů s Ježíšem, jak jsme ho před chvílí četli. Pojdme hledat, jakým způsobem nás chce Ježíš obdarovat svým pokojem.

II. Ježíšův pokoj – poprvé

19 Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ 20 Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.

Vzkříšený Ježíš přichází mezi své stále ještě vyplašené následovníky s přáním pokoje. A jakoby onen první pozdrav pokoje byl především pro ně samotné.

Jednou ze základních charakteristik, kterou přisuzuje Bible Bohu, je to, že je dárce pokoje. Mám samozřejmě na mysli vnitřní pokoj, mír, životní harmonii, nikoli pokoj k obývání. Bůh je dárce pravé a nejhlubší životní harmonie. To, co Bible nazývá pokojem, to nějak hledají téměř všichni. Každý to sám pro sebe možná nazve trochu jinak: Žízeň po lepším životě, hledání pevného bodu a zakotvení. Smysl, který ob stojí i tváří v tvář nezdarům a dokonce tváří v tvář smrti. Nebo úplně obyčejně: štěstí.

Pokud byla Kristova mise skutečně rozhodujícím Božím vzkazem pro člověka a my ji jako takovou přijmeme, převrací to rády našich životů. Přinejmenším na čtyřikrát je náš život jeho velikonočním příběhem proměněn, přijmeme-li ho i za svůj:

Nejprve nám Kristův příběh dává naději pro naši vlastní smrt. Jako člověk se bojím smrti, protože mám přirozenou touhu přežít. Pokud následuji Krista, nezbaví mě to úzkosti z vlastního konce. Přesto ji nepovažuji za katastrofu. Bude pro mne nejen bolestí, ale také bránou do nového, ještě lepšího života. Bránou, kterou mi už napřed otevřel Kristus, když šel stejnou cestou.

Kristovo vzkříšení dává životu jeho následovníků také vyšší smysl a účel. Samozřejmě i moji bezvěreční přátelé ve svém životě naleznou mnoho cenného, v rodině, v práci, ve vztazích přátelství a lásky. Vše je ovšem pomíjivé. Smrt vše nenávratně uzavírá. Toto vědomí narušuje hladký tok života. Bez naděje pro naši smrt jsme jako lidé, kteří hledají štěstí na ostrově, o němž vědí, že se úplně ponoří pod hladinu. Kristus tuto naději dává.

Napotřetí k nám přichází evangelium o Kristově vzkříšení jako něhlubší motor našeho úsilí o dobrý život. Věříme-li v možný život po smrti, hlásíme se k ideji spravedlnosti, k naději, že dobro bude nakonec odměněno a prosazeno a zlo potrestáno a zničeno.

A čtvrtá inspirace příběhu Ježíšova vzkříšení je tato, odpusťte, velmi pragmatická: Naděje v Krista, který je schopen a ochoten provést nás i branami smrti k lepšímu životu, z nás dělá spokojenější lidi. Skutečně se zdá, že lidé, kteří nahlíží svůj život z této širší perspektivy, z perspektivy věčnosti jsou zdravější, méně náchylní ke stresu, depresím a žijí déle.

První pozdrav tedy zní kvůli nám samotným. Do našich strachů, tápání, trápení, nemocí, nevědomostí...

III. Ježíšův pokoj – podruhé

Ježíšův pozdrav pokoje ovšem zazní ještě jednou. Tentokrát jednoznačně jako posláni a příslib pro službu Kristových vyznavačů světu, který je obklopuje: *Ježíš jim znovu řekl: 21 „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ 22 Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. 23 Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“*

Nemáme zůstat se svým pokojem, se svým štěstím, se svou od Boha vděčně přijímanou životní harmonií za zdmi svých bytů, kostelů, modliteben, kaplí... Nemáme se bát vyjít s převzatým bohatstvím do světa jako Ježíšovi svědkové a vyznavači. V rodině, mezi sousedy, ve našich školách a v našich zaměstnáních. Všude máme kolem sebe troust kousky oné harmonie, kterou nacházíme ve své důvěře v Krista. Moc Ducha svatého, kterého Ježíš vyfoukne na své učedníky, je přece mocí sdílení, svědectví, vyznávání. Mocí, která vede k naplnění velkého Ezechieleova proroctví: *"Když Duch Boží zavěje, vstane z mrtvých naděje. I v tom našem údolí probudí se mrtvolý, probudí se mrtvolý."*

Moje zkušenost je úplně stejná. Jsem konvertitou z časů dospívání. Je to sice už 20 let, ale stále mám v sobě ten kontrast. Bezútesné bloumání životem před svým obrácením na jedné straně. A světlo, skutečně zazářilo do mých temnot s evangeliem, které jsem přijal za své. *"Stvořil jsi nás pro sebe, Bože, a nepokojné jest srdce naše, dokud nespočine v tobě."* Tento výrok starověkého křesťanského teologa Augustina bych klidně podepsal i vlastní krví. Jsem si při tom jist, že v těchto svých touhách a hledáních pravého životního štěstí a smyslu nejsem ani trochu výjimečný. Naše okolí je plné těch, kteří touží po pokoji, hluboké vnitřní spokojenosti, harmonii. Naším úkolem je stavět k nim mosty a po nich

jim kus po kusu z přijatého bohatství posílat – správným činem, správným slovem, upozorněním na Krista.

Závěr: Být šťastný Božím pokojem

Co říci na závěr? Nedávno jsem byl svědkem jednoduchého, ale přece nádherného svědectví. Byl jsem na setkání zástupců naší církve ze všech našich církevních krajů. V rámci seznamovacího kolečka jsme měli říci něco o svých koníčcích. Vláďa, jeden z kolegů, nám popsal svůj koníček takto: Rád sedím na zahradě. Koukám do nebe a do stromů. A jsem šťastný. (...) Kdybyste ho znali, potvrdili byste to se mnou: Vláďa je mužem Božího pokoje. Člověkem, který přijal Kristovy dary nejprve sám pro sebe, ale také proto, aby pak šířil Boží pokoj všude kolem sebe.

Ježíši Kriste, náš Pane, nebýt tvých ran a tvého zmrtvýchvstání, byl by náš den jen jízda bláznivá. Amen.